

Thoralf Fagertun

FAMILIEN GNORK

KRABAT

*Illustreret af
Line Halsnes*

Thoralf Fagertun

FAMILIEN
GNORK

Illustreret af Line Halsnes

1 Venner

”Min mor er kannibal.”

Den nye dreng ser ubekymret ud over klassen, som om han lige har sagt noget helt almindeligt. Vores lærer smågriner.

”Du er vist en spøgefugl, Kompis,” siger han. ”Sæt dig ved siden af Tom.”

Jeg farer overrasket op, selv om jeg godt var klar over, at den nye dreng skulle sidde ved siden af mig. Stolen har været tom længe, og Martin kommer ikke tilbage lige med det samme.

Martin og jeg har været bedste venner, lige siden vi var fem år og gik i børnehave. Vi klatrede i træer, spionerede på naboen, spillede videospil og så film, vi var for små til at se. Men mest af alt spillede vi fodbold.

Da vi startede i skole, begyndte vi på det samme hold. Vi spillede turneringer og kampe, trænede med andre og for os selv. Vi blev større og bedre. Vi var sammen hver eneste dag. Altid. I skolen og om eftermiddagen. Og det handlede som regel om fodbold, enten spillede vi selv eller så på, at andre gjorde det.

Så begyndte Martin at tabe løbedueller, han før havde vundet. Han blev så træt, at han ikke kunne spille mere end fem minutter ad gangen. Når vi havde spillet kampe, lå han bare derhjemme og orkede ikke at komme med ud. Noget var rivrav-ruskende galt.

En eftermiddag ringede hans far til mig.

”Martin er alvorligt syg,” sagde han. ”Han skal være på sygehuset i lang tid.”

Og siden da har Martin været på sygehuset, og stolen

i klassen ved siden af mig har stået tom. Lige indtil Kompis satte sig på den.

Han rækker hånden frem til mig.

”Jeg hedder Kompis. Kompis Gnork.”

”Jeg hedder Tom,” siger jeg.

Læreren beder os om at finde vores blyanter frem. Jeg stikker hånden ned i tasken og finder mit penalhus. Kompis er ikke lige så effektiv. Han lader hænderne svæve over tasken i små cirkler, mens han fører dem tættere på åbningen.

Ikke så godt, tænker jeg for mig selv. Fyren er tydeligvis skør.

Pludselig skyder han hånden ned i tasken og trækker den til sig igen et millisekund efter. Som om ingenting er hændt, lægger han sit penalhus på bordet.

Jeg ser på ham med åben mund. Kompis ser på mig og ser så bekymret væk. Så læner han sig ind mod mig og hvisker:

”Kan du holde på en hemmelighed?”

Jeg nikker.

”Se her.”

Han ser sig omkring for at være sikker på, at der ikke er nogen, der ser os.

Som en spion bukker jeg mig forsigtigt frem og kigger ned i hans taske.

Først kan jeg ikke se noget – alt er sort. Så synes jeg, at jeg hører en hvæsende lyd, og er der ikke noget gult, der blinker dernede?

Jo, nu kan jeg tydeligt se noget gult. Der er to stirrende øjne med smalle, ovale pupiller. En rød, kløvet tunge farer ind og ud under to små næsebor. Pludselig er jeg ikke i tvivl om, hvad jeg ser. En

meterlang slange ligger rullet sammen i bunden af tasken. Den har røde og gule striber i et zigzagmønster langs hele kroppen. Den ser helt ufattelig cool ud.

”Han hedder Hugtand. Jeg havde ikke lyst til at lade ham være alene hjemme den første dag,” forklarer Kompis.

”Er han giftig?”

”Hvis han bider dig, begynder du at bløde fra alle kropsåbninger og dør en forfærdelig, smertefuld død, inden der er gået fem minutter.”

Jeg nikker stille.

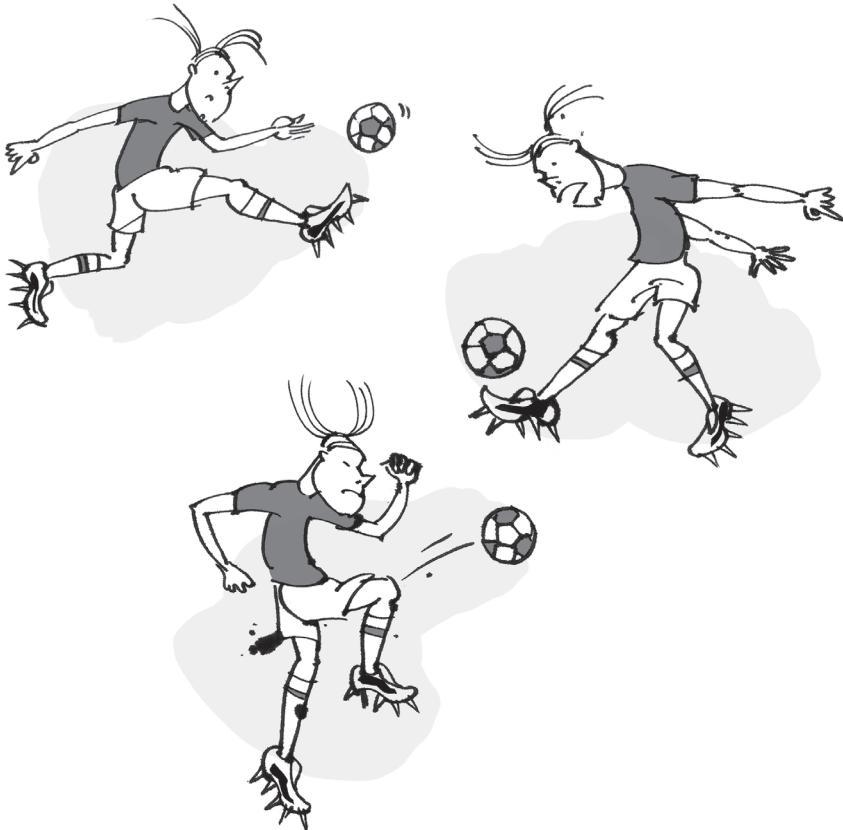
Så smiler jeg for mig selv.

Jeg har fundet en ny ven. Jeg håber bare, at han kan lide fodbold.

2 Kongen af kliquen

Prebens rottehaler danser lystigt, når han hopper. Den rige flok af shampoo reklamevenner opholder sig på den ene side af banen. Jeg går over på den anden side og håber, at han ikke får øje på mig.

Jeg er på fodboldbanen
stort set hver eneste dag.
Det er de fleste andre også.
Og før han blev syg, var
Martin naturligvis med.

Desværre får Preben øje
på mig med det samme.

”Hey, Tom!” råber han. ”Tom! Toooooom! Tjek lige
mine nye sko.”

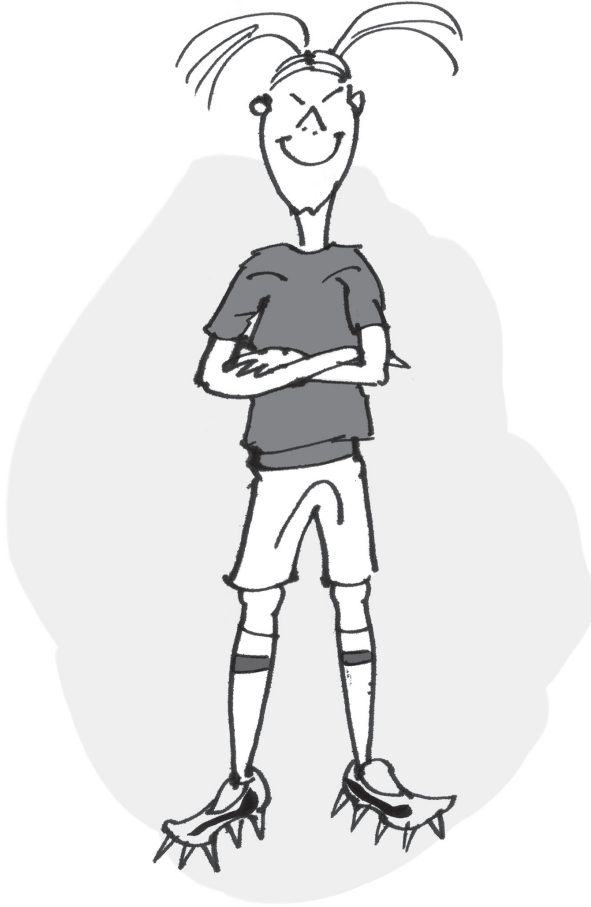
Preben kommer løbende hen til mig og skinner noget
så frygteligt. Hans tænder er så hvide, at det svider i
mine øjne. Rottehalerne hopper op og ned, som om de
lever deres eget idiotiske liv.

”Far har købt skoene til mig i USA,” forklarer Preben.
”Der går et halvt år, før de kan fås i Norge. Og så fik
han syet mit navn på dem med guldtråd. Se!”

Jeg ser. Skoene er fantastiske.

”Jeg scorer seks mål mod jer, så kan du se, hvor seje
de er.” Han griner og kaster med rottehalerne.

”Jeg håber, du bliver ædt af en krokodille,” siger jeg.

Preben griner endnu mere. ”Åh, Lille Tommy, du er en sjov fyr. Men nu skal du få lov til at træne i fred. Det kunne du godt have brug for. Vi ses!”

Så løber han væk med sine fantastiske sko.

Preben er en rig, forkælet møgunge. Han er god til at spille fodbold. Virkelig god, faktisk. De rige forældre i byen fandt hurtigt ud af at starte deres eget hold, så deres unger ikke skulle blande sig med os. De hyrede en professionel træner og købte det bedste og dyreste udstyr, man kan få. Selvfølgelig blev de alle sammen gode til at spille, og vi taber altid til dem.

Dem på vores hold kommer fra bydelen, der ikke har alle de superrige familier. Nogle af os er gode, nogle er helt okay, nogle spiller røvdårligt, men vi har virkelig trænet mere og hårdere. Jeg kan mærke, at holdet er blevet meget bedre. Nu tror jeg faktisk på, at vi kan slå de rige modedyr.

Eller, jeg havde troet det. Før Martin blev syg. Martin er det største fodboldtalent i byen. Han er endda bedre end Preben.

Jeg laver nogle tricks, jorden rundt og dødbold i nakken. Lader den rulle af. Om en uge skal vi spille den vigtigste kamp i verden mod Preben og de andre rigmandsdrenge. Jeg nægter at tabe mod de tumper igen. Martin har bare at blive frisk til kampen. Jeg ville give hvad som helst for at få ham op fra sygesengen i tide.

”Hej Tom!”

Jeg drejer rundt.

Det er Mia. Hun kan lide Martin, og Martin kan lide hende.

”Hvordan går det? Du ligner en trist, lille frø. Skyd bolden indover,” siger hun.

Jeg nikker. Hun er meget bedre end de fleste spillere på mit og Martins

hold.

Hun finder en plads i firkanten. Jeg laver et perfekt indlæg. Mia lossrer bolden i mål, så det synger i netmaskerne.

Så hører jeg pludselig noget, der summer vredt. En drone kommer flyvende mod mig, og jeg må kaste mig ned for ikke at få den lige i smasken. Jeg står lidt og kigger på tingesten, da et varmt pust kilder mig i øret. Det dufter af sommerblomster og mynte. Preben er tilbage.

”Tom,” hvisker han med læberne næsten inde i mit øre. ”Jeg glemte at fortælle dig om den nye drone, min far har købt til mig. Den er helt utroligt dyr. Jeg bruger den til at filme mig selv, når jeg træner, så jeg kan se, hvor smuk og klog jeg er.”

Jeg lukker øjnene og sukker. Hvis Martin havde været her, havde vi jaget Preben tilbage til hans millionvilla.

”Jeg hører, at du har overtaget anførerbindet, nu hvor Martin er væk,” siger Preben og griner. ”Dig, anfører? Nu bliver det jo for nemt at slå jer.” Preben blinker til Mia. ”Hej, dit lille krammedyr,” siger han.

Mia giver ham fingeren.

Preben sender hende et fingerkys og smiler med sin brede tudsemund. Så samler han dronen op og går ubekymret sin vej.

Jeg laver et nyt indlæg. Det rammer ti meter bag målet. Mia ryster på hovedet og kommer hen til mig.

”Skal du besøge Martin?” spørger hun.

Jeg nikker.

”Hils ham fra mig. Og tag dig ikke af Preben. Han er et fjols.” Hun løber hen til nogle veninder, der er dukket op.

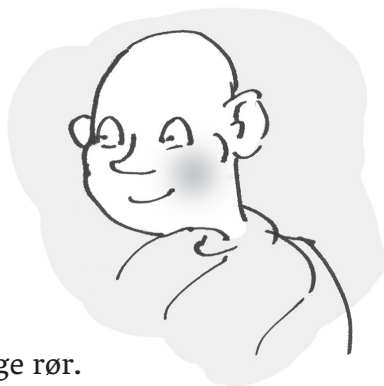
Jeg sætter kursen mod det værste sted i verden.

3 Gået i stykker

Der er 130 trappetrin op til den afdeling, hvor Martin ligger. Jeg har gået turen mange gange og bliver ikke længere træt. Jeg skubber rutineret den tunge dør

op og går ind i Martins verden, som er befolket af flinke væsner i lyseblåt tøj og hvide natskjorter. De har sære kæledyr. Små og store maskiner, der bipper og båtter og har farverige knapper og lange rør. Der lugter altid lidt for sødt her på afdelingen. Jeg ved ikke hvorfor og har aldrig spurgt.

Jeg trisser ind på Martins værelse. Han sidder i sengen med en iPad. Han er skaldet som en gammel mand og bleg som en snemand, men øjnene er kvikke.

”Er du klar til kamp?” spørger jeg.

”Jeg kunne spille trøjen af Preben lige nu, hvis det skulle være,” lyver han.

Jeg finder min egen iPad frem. Jeg mødes med Martin i en anden verden, hvor vi plaffer stakler ned, der ikke kan stå på mål. Lidt efter dukker Dan op. Han smiler. Han må være den flinkeste læge i verden. Han er altid i godt humør og tager ikke noget alvorligt.

”Sejt, jeg vil spille med,” siger han.

”Du må gerne overtage her,” siger Martin med hæs stemme.

Da jeg ser på ham, kan jeg se, at hans øjne er slørede. Huden er lidt grønlig på den tynde krop i sengen.

Dan snupper iPad'en uden at tilbyde Martin så meget som et klap på skulderen.

"Han ser ikke så godt ud," hvisker jeg til Dan.

"Det kan vi godt blive enige om, men jeg er læge, ikke plastikkirurg," svarer han. "Koncentrer dig nu om spillet, Tom, ellers bliver vi massakreret."

Jeg prøver at gøre, som han siger, men Martin ligger og vrider sig i sengen. Den ene hånd griber om tæppet og slipper det igen og igen.

"Jeg skal kaste op," siger han og læner sig ud over sengekanten. En metalspand står allerede klar.

"Skal du ikke hjælpe ham?" siger jeg til Dan. Min stemme er både sur og spinkel på samme tid.

Martin brækker sig med nogle uhyggelige lyde.

"Hjælpe ham med at kaste op?" spørger Dan overrasket. "Nej, det må han selv klare."

"Jeg skal gå," siger jeg og smider min iPad i tasken, før jeg stormer ud.

Dan råber noget efter mig, men jeg er ligeglad. Jeg springer ned ad trappen og ud fra sygehuset. Hvor længe har Martin været indespærret i det her fængsel? To måneder? Tre? Jeg synes ikke, han har fået det bedre. Værre faktisk. Ved de overhovedet, hvad de laver? De kalder sig læger, men sidder og spiller, mens patienten vrider sig.

Jeg ånder den dejlige, normale luft ind, som ikke er forurenset af sygehuset. Så får jeg øje på en stor flok mennesker, der står foran en scene et stykke væk. Og på scenen står der en ufattelig grim fyr.

Thoralf Fagertun

Thoralf Fagertun er en norsk forfatter, der debuterede i 2022 med den sjove børneroman Familien Gnork. Den blev nomineret til debutantprisen Trollkrittet samt den norske Orlapris, Bokslukerprisen.

Thoralf er udannet indenfor litteraturvidenskab og arbejder til daglig med forskningsformidling. Han gik også på forfatteruddannelsen ved Norsk Barnebokinstitut.

